

## Срібні сани

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Не мусили писати віршів,  
спокійний мати день, спокійну ніч.  
Віднині смак вина мені погіршав,  
світ помутнів довкола віч.  
Не знаєте страждань поета,  
для нього дні — мов шпаги, ночі — гірші,  
кожна хвиля має гостроту стилета,  
переслідують і гонять ненаписані вірші.  
Галки, ворони, гави  
лопочуть крилами в ночах і днях.  
Рахманна лента слави  
за серця не заплатить жах.  
Галки, ворони, гави  
клюють усі гадки в сувоях втоми,  
в божевільнім гоні, без угаву  
їдуть серцем сріблястими саньми.  
Дуднить, гуде земля,  
лящать і свищуть батоги.  
О кругойдучий шлях,  
клятьба моєї снаги.  
Зайві, зайві остроги.  
Трійка диких бігунів  
гуляє й гризе остроги,  
бере під ноги місяця пів.  
Курява срібним клубом  
топтаний сніг несе.  
З рушниці гримнули їм в зуби,  
хай щезнуть, пропадуть на все.  
А може, ні... Думки несталі.  
Нехай стрілою грудь пробита,  
нехай торощать далі  
мене їх золоті копита.

Постійна адреса: [http://ukrlit.org/antonych\\_bohdan\\_igor\\_vasyliovych/sribni\\_sany](http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/sribni_sany)